

Κάθε Τετάρτη βράδυ, όταν ήμουν μικρή, καθόμουν με τη μαμά μου και έβλεπα παλιά μιούζικαλ. Ήταν κάτι που μας άρεσε να κάνουμε μαζί. Καμιά φορά μπορεί να περνούσε ο μπαμπάς μου ή ο Στίβεν και να κάθονταν κι αυτοί για λίγο μαζί μας, τις περισσότερες φορές όμως ήμασταν μόνο οι δυο μας· καθόμασταν στον καναπέ με μια κουβέρτα και ένα μεγάλο μπολ με ποπ κορν και κάθε Τετάρτη βλέπαμε ταινία. Βλέπαμε το *Μουσική Παρέλασις*, το *West Side Story*, το *Τραγούδι της αγάπης*, που μου άρεσαν πολύ, και το *Τραγουδώντας στη βροχή*, που μου άρεσε πάρα πολύ. Κανένα όμως δε μου άρεσε τόσο όσο το *Bye Bye Birdie*. Από όλα τα μιούζικαλ, το *Bye Bye Birdie* ήταν το αγαπημένο μου. Ήθελα να το βλέπουμε συνέχεια, όσες φορές άντεχε η μητέρα μου να το ξαναδει. Όπως ακριβώς και η Kim MacAfee, ήθελα να φορέσω μάσκαρα, κραγιόν και τακούνια και να νιώσω ευτυχισμένη και «μεγάλη». Ήθελα να περπατώ στον δρόμο, τα αγόρια να σφυρίζουν και να ξέρω πως σφυρίζουν για μένα. Ήθελα να μεγαλώσω και να γίνω σαν την Κιμ, γιατί εκείνη τα είχε όλα.

Και ύστερα, όταν ερχόταν η ώρα για ύπνο, τραγουδούσα στον καθρέφτη του μπάνιου το τραγούδι της ταινίας: «Σ' αγαπώ Κόνραντ, αλήθεια σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ Κόνραντ, δε θα σε προδώσω ποτέ» με το στόμα μου γεμάτο οδοντόπαστα. Το τραγουδούσα όσο ήμουν οχτώ, εννιά και δέκα χρόνων, όμως δεν το τραγουδούσα για τον Κόνραντ Μπέρντι, τον ήρωα της ταινίας. Το τραγουδούσα για τον δικό μου Κόνραντ. Τον Κόνραντ Μπεκ Φίσερ, το αγόρι των ονείρων των παιδικών μου χρόνων.

Μόνο δυο αγόρια έχω αγαπήσει – και τα δυο είχαν το επώνυμο Φίσερ. Ο Κόνραντ ήταν ο πρώτος που αγάπησα, τον αγάπησα όπως μόνο την πρώτη φορά μπορεί να αγαπήσει κανείς. Με μια αγάπη που δεν έχει όρια και που δε θέλει να έχει όρια, με μια αγάπη φρενήρη, παράλογη και άγρια. Τέτοια αγάπη μόνο μια φορά μπορεί να νιώσει κανείς.

Έπειτα αγάπησα τον Τζερεμιά. Όταν κοιτάζα τον Τζερεμιά έβλεπα το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Δεν ήξερε μόνο το κορίτσι που κάποτε υπήρξα. Ήξερε εμένα όπως ήμουν τώρα, και με αγαπούσε όπως κι αν είχα.

Αυτές είναι οι δυο μεγάλες μου αγάπες. Πάντα ήξερα μέσα μου πως κάποτε θα γινόμουν η Μπέλι Φίσερ. Απλώς δεν περιμένα να συμβεί έτσι.

κεφάλαιο ένα

Όταν έχεις εξεταστική και διαβάζεις πέντε ώρες συνεχόμενα, τρία πράγματα χρειάζεσαι για να μπορέσεις να συνεχίσεις: το μεγαλύτερο ποτήρι γρanita που υπάρχει, με γεύση μισό κεράσι και μισό κόκα κόλα· άνετο κάτω μέρος πιτζάμας, που να έχει πλυθεί τόσες φορές ώστε το ύφασμα να είναι πια πολύ λεπτό· και, τέλος, διαλείμματα χορού – πολλά διαλείμματα χορού. Όταν τα μάτια σου αρχίζουν να κλείνουν και το μόνο που θες είναι το κρεβάτι σου, ο χορός θα σε κρατήσει ξύπνιο.

Ήταν τέσσερις η ώρα το πρωί και μελετούσα για το τελευταίο μάθημα του πρώτου έτους στο πανεπιστήμιο του Φιντς. Είχα κατασκηνώσει στο αναγνωστήριο της εστίας με την καινούρια μου κολλητή, την Ανίκα Τζόνσον, και την παλιά μου κολλητή, την Τέιλορ Τζουλ. Οι καλοκαιρινές διακοπές ήταν τόσο κοντά, που μπορούσα σχεδόν να τις μυρίσω. Μόνο πέντε μέρες είχαν απομείνει ακόμα. Από τον Απρίλιο, κάθε μέρα έσβηνα και από μια μέρα.

«Πρώτα με» διέταξε η Τέιλορ με βραχνιασμένη φωνή.

Άνοιξα τις σημειώσεις της σε μια τυχαία σελίδα. «Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στο *anima* και το *animus*».

Η Τέιλορ δάγκωσε το κάτω χείλος της. «Δώσε μου μια βοήθεια».

«Σκέψου πιο... λατινικά» είπα.

«Αφού δεν πήρα λατινικά! Θα έχει και λατινικά στις εξετάσεις;»

«Όχι, απλώς προσπαθούσα να σε βοηθήσω. Στα λατινικά τα αρσενικά ονόματα καταλήγουν σε *-us* και τα θηλυκά σε *-a*: το *anima* είναι το θηλυκό αρχέτυπο και το *animus* το αρσενικό. Το κατάλαβες;»

Αναστέναξε βαριά. «Όχι. Μάλλον δε θα το περάσω το μάθημα».

Η Ανίκα σήκωσε το βλέμμα της από τις σημειώσεις της και είπε: «Αν σταματήσεις να στέλνεις συνέχεια μηνύματα και μελετήσεις λίγο, μπορεί και να το περάσεις».

Η Τέιλορ την αγριοκοίταξε. «Βοηθάω την αδελφή μου να οργανώσει το τελευταίο πρωινό της χρονιάς, πρέπει να είμαι απίκο απόψε».

«Απίκο;» Η Ανίκα την κοίταξε κοροϊδευτικά. «Τι είσαι, γιατρός;»

«Ναι, γιατρός είμαι» είπε η Τέιλορ απότομα.

«Οπότε, ποιο είναι το πόρισμα, τηγανίτες ή βιάφλες;»

«Αυγοφέτες, έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;»

Δίναμε και οι τρεις το ίδιο μάθημα, ψυχολογία πρώτου έτους. Εγώ και η Τέιλορ δίναμε την επόμενη μέρα. Η Ανίκα έδινε μια μέρα μετά. Πέρα από την Τέιλορ, η Ανίκα ήταν η πιο στενή μου φίλη στη σχολή. Η Τέιλορ ήταν φύσει ανταγωνιστική και –όχι ότι θα το παραδεχόταν ποτέ, βέβαια– ζήλευε πολύ τη φιλία μου με την Ανίκα. Η σχέση μου με την Ανίκα ήταν διαφορετική, δεν ήταν σαν τη σχέση μου με την Τέιλορ. Η Ανίκα ήταν χαλαρός τύπος και

καλή παρέα. Δε βιαζόταν να κρίνει τον άλλον και, το πιο σημαντικό απ' όλα, μου άφηνε χώρο να είμαι διαφορετική από κείνη. Δε με ήξερε όλη μου τη ζωή και δεν είχε προσδοκίες από μένα ή προκαταλήψεις. Αυτό με έκανε να νιώθω ελεύθερη. Δεν έμοιαζε με καμία από τις φίλες μου στο σπίτι. Ήταν από τη Νέα Υόρκη, ο πατέρας της ήταν τζαζ μουσικός και η μητέρα της ήταν συγγραφέας.

Λίγες ώρες αργότερα, ο ήλιος ανέτειλε και πλημμύρισε το δωμάτιο με ένα γαλαζωπό φως, το κεφάλι της Τέιλορ είχε γείρει και η Ανίκα κοιτούσε το κενό σαν ζόμπι.

Έφτιαξα δυο μπάλες από χαρτί και τις πέταξα στις φίλες μου. «Διάλειμμα για χορό» είπα τραγουδιστά και πάτησα να παίζει το κομμάτι στον υπολογιστή μου. Άρχισα να κουνιέμαι στην καρέκλα μου.

Η Ανίκα με αγριοκοίταξε. «Γιατί κάνεις σαν χαζοχαρούμενο;»

«Γιατί» είπα και άρχισα να χτυπάω παλαμάκια «σε λίγες ώρες όλα θα έχουν τελειώσει». Έδινα το μάθημα στη μία το μεσημέρι, οπότε το σχέδιο ήταν να γυρίσω στο δωμάτιό μου, να κοιμηθώ για μερικές ώρες, και έπειτα να σηκωθώ και να έχω λίγο χρόνο να κάνω και μια επανάληψη.

Παρακοιμήθηκα, αλλά κατάφερα να διαβάσω άλλη μια ώρα. Δεν είχα χρόνο να κατέβω στην τραπεζαρία για πρωινό, οπότε ήπια μια κόκα κόλα από το αυτόματο μηχάνημα.

Τα θέματα ήταν τόσο δύσκολα όσο περιμέναμε, εγώ όμως ήμουν σίγουρη πως έγραφα εφτά ή οχτώ. Η Τέιλορ ήταν σίγουρη πως δεν είχε κοπεί, κάτι που ήταν καλό. Ήμασταν και οι δύο πολύ κουρασμένες μετά για να το γιορτάσουμε, έτσι αγκαλιαστήκαμε και πήρε η καθεμία τον δρόμο της.

Εγώ πήγα στο δωμάτιό μου, έτοιμη να ξεραθώ τουλάχιστον μέχρι το βράδυ, και όταν άνοιξα την πόρτα αντίκρι-

σα τον Τζερεμμία να κοιμάται στο κρεβάτι μου. Όταν κοιμόταν έμοιαζε με μικρό παιδάκι, ακόμα και με το πρόσωπο αξύριστο. Είχε απλωθεί πάνω από το κάλυμμα του κρεβατιού, τα πόδια του περίσσευαν έξω από το κρεβάτι, είχε αγκαλιά το αρκουδάκι μου.

Έβγαλα τα παπούτσια μου και ξάπλωσα στο κρεβάτι δίπλα του. Άνοιξε αργά τα μάτια του. «Γεια» είπε.

«Γεια».

«Πώς πήγε;»

«Αρκετά καλά».

«Ωραία» άφησε τον Τζούνιορ Μιντ και αγκάλιασε εμένα. «Σου έφερα το σάντουιτς μου από το μεσημεριανό».

«Είσαι πολύ γλυκός» είπα και έχωσα το κεφάλι μου στον ώμο του.

Φίλησε τα μαλλιά μου. «Δε γίνεται το κορίτσι μου να ξεχνάει συνέχεια να τρώει».

«Μόνο το πρωινό έχασα» είπα. Έπειτα το σκέφτηκα και πρόσθεσα: «... και το μεσημεριανό».

«Αν θες να φας τώρα, είναι στην τσάντα».

Τώρα που το σκέφτομαι πεινούσα πολύ, αλλά νύσταζα κιόλας. «Αργότερα» είπα και έκλεισα τα μάτια μου.

Τότε εκείνος αποκοιμήθηκε ξανά και με πήρε κι εμένα ο ύπνος. Όταν ξύπνησα, έξω είχε σκοτεινιάσει, ο Τζούνιορ Μιντ ήταν πεσμένος στο πάτωμα και το χέρι του Τζερεμμία ήταν τυλιγμένο στη μέση μου. Κοιμόταν ακόμα.

Είχαμε αρχίσει να βγαίνουμε πριν την τελευταία τάξη του λυκείου. «Να βγαίνουμε» δεν είναι ακριβώς η σωστή διατύπωση. Απλά ήμασταν μαζί. Όλα έγιναν τόσο εύκολα και τόσο γρήγορα, που ένιωθα πως ήμασταν από πάντα έτσι. Τη μια στιγμή ήμασταν φίλοι, ύστερα βρεθήκαμε να φιλιόμαστε, και την επόμενη στιγμή έκανα αίτηση για να πάω στο ίδιο πανεπιστήμιο μ' εκείνον. Στον εαυτό μου εί-

πα, όπως και σε όλους τους άλλους (και σ' εκείνον, και ειδικά στη μητέρα μου), πως ήταν ένα καλό πανεπιστήμιο, απείχε μόνο μερικές ώρες από το σπίτι, και πως ήταν λογικό να κάνω αίτηση εκεί, αλλά και πως δεν είχα καταλήξει οριστικά σε αυτή την απόφαση. Όλα τα παραπάνω ήταν αλήθεια. Ο αληθινός λόγος όμως ήταν πως ήθελα να βρίσκομαι κοντά του. Ήθελα να τον έχω όλο τον χρόνο, όχι μόνο το καλοκαίρι.

Και τώρα βρισκόμασταν ξαπλωμένοι δίπλα δίπλα στο κρεβάτι του δωματίου μου, στη φοιτητική εστία. Εκείνος ήταν στο δεύτερο έτος και εγώ τελειώνα το πρώτο. Ήταν απίστευτο το πώς καταλήξαμε μαζί. Γνωρίζαμε ο ένας τον άλλον από πάντα, από τη μία ένιωθα πως η σχέση μας ήταν μια μεγάλη έκπληξη – από την άλλη, όμως, ένιωθα πως το να είμαι μαζί του ήταν αναπόφευκτο.

κεφάλαιο δεύτερο

Η αδελφότητα του Τζερεμμία έκανε ένα πάρτι για να γιορτάσει τη λήξη του ακαδημαϊκού έτους. Σε λιγότερο από μία εβδομάδα, θα γυρίζαμε όλοι σπίτια μας για το καλοκαίρι, και θα επιστρέφαμε στο Φιντς στο τέλος του Αυγούστου. Πάντα το καλοκαίρι ήταν η αγαπημένη μου εποχή, τώρα όμως που είχε φτάσει ο καιρός να γυρίσω σπίτι, ένιωθα ένα γλυκόπικρο συναίσθημα. Είχα συνηθίσει να συναντώ τον Τζερεμμία στην τραπεζαρία για πρωινό κάθε πρωί και να πλένουμε μαζί τα ρούχα μας στα πλυντήρια της εστίας τα βράδια. Του άρεσε να διπλώνει τα μπλουζάκια μου.

Αυτό το καλοκαίρι θα δούλευε πάλι στην εταιρεία του πατέρα του και εγώ θα δούλευα ως σερβιτόρα σε ένα εστιατόριο που το λέγανε Μπερς, όπως είχα κάνει και το προηγούμενο καλοκαίρι. Στόχος μας ήταν να συναντιόμαστε στο καλοκαιρινό σπίτι στο Κάζινς όσο πιο συχνά μπορούσαμε. Το περασμένο καλοκαίρι δεν τα είχαμε καταφέρει ούτε μια φορά. Ήμασταν και οι δύο πολύ απασχολημένοι με τη δουλειά μας. Εγώ είχα πάρει όσο περισσότερες βάρδιες μπο-

ρούσα για να μαζέψω λεφτά για τη σχολή. Ταυτόχρονα ένιωθα ένα κενό μέσα μου, ήταν το πρώτο καλοκαίρι μακριά από το Κάζινς.

Έξω υπήρχαν πυγολαμπίδες. Μόλις είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει και η βραδιά ήταν δροσερή. Είχα φορέσει τακούνια, κάτι που τελικά ήταν χαζή ιδέα, διότι την τελευταία στιγμή αποφάσισα να περπατήσω αντί να πάρω το λεωφορείο. Απλώς σκέφτηκα πως θα έκανα πολύ καιρό να ξαναδιασχίσω τις εγκαταστάσεις του πανεπιστημίου μια τόσο ωραία βραδιά.

Είχα πει στην Ανίκα και στη φίλη μας τη Σεί να έρθουν μαζί μου, αλλά η Ανίκα είχε να πάει σε ένα πάρτι που οργάνωνε η ομάδα χορού και η Σεί είχε δώσει πριν από εμάς το τελευταίο της μάθημα και είχε ήδη γυρίσει στο σπίτι της, στο Τέξας. Η Τέιλορ είχε κι εκείνη να πάει σε ένα πάρτι της αδελφότητάς της και ούτε αυτή μπορούσε να έρθει. Οπότε δεν έμενα παρά εγώ και τα πρησμένα μου πόδια.

Έστειλα μήνυμα στον Τζερεμιά για να του πω πως ερχόμουν με τα πόδια και πως θα αργούσα λίγο. Έκανα συνεχώς στάσεις για να βγάζω τα παπούτσια μου που με είχαν χτυπήσει από πίσω. Μεγάλη βλακεία τα τακούνια, δεν υπήρχε περίπτωση να τα ξαναβάλω.

Όταν ήμουν στα μισά του δρόμου, τον είδα να κάθεται στο αγαπημένο μου παγκάκι. Μόλις με είδε, σηκώθηκε όρθιος και φώναξε: «Έκπληξη!».

«Δεν ήταν ανάγκη να έρθεις ως εδώ» είπα, αλλά ένιωθα πολύ όμορφα που το είχε κάνει. Κάθισα στο παγκάκι.

«Είσαι πολύ όμορφη».

Ακόμη και τώρα, αφού είχε περάσει ένας ολόκληρος χρόνος που τα είχαμε, ακόμη κοκκίνιζα όταν μου έλεγε κάτι τέτοιο. «Ευχαριστώ» απάντησα. Φορούσα ένα φόρε-

μα που είχα δανειστεί από την Ανίκα. Ήταν λευκό, με μικρά μπλε λουλουδάκια και τιράντες με φραμπολά.

«Το φόρεμα αυτό μου θυμίζει λίγο τη *Μελωδία της ευτυχίας*, αλλά σε πιο σέξι εκδοχή».

«Ευχαριστώ» είπα ξανά. Δηλαδή έμοιαζα με καλόγρια που το 'σκασε από το μοναστήρι; Αυτό δεν ήταν και πολύ καλό. Πατίκωσα λίγο τον φραμπολά με την παλάμη μου για να μην πετάει τόσο.

Κάτι τύποι που δεν τους ήξερα σταμάτησαν και χαιρέτησαν τον Τζερεμάια, κι εγώ έμεινα καθισμένη στο παγκάκι για να ξεκουράσω τα πόδια μου.

«Έτοιμη;» ρώτησε όταν έφυγαν.

Γκρίνιαξα: «Τα πόδια μου μ' έχουν πεθάνει. Δεν υπάρχει πιο ηλίθια ανακάλυψη από τα τακούνια».

Ο Τζερεμάια έσκυψε χαμηλά και είπε: «Ανέβα πάνω, κοριτσάκι».

Σκαρφάλωσα στην πλάτη του χασκογελώντας. Πάντα χασκογελούσα όταν με έλεγε κοριτσάκι. Δεν μπορούσα να κρατηθώ, το έβρισκα αστείο.

Με σήκωσε στην πλάτη του και έβαλα τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του. «Θα έρθει ο μπαμπάς σου τη Δευτέρα;» ρώτησε ο Τζερεμάια διασχίζοντας το γκαζόν.

«Ναι, θα βοηθήσεις κι εσύ;»

«Εδώ σε κουβαλάω από τη μια μεριά του πανεπιστημίου στην άλλη, πρέπει να με χώσεις και στη μετακόμιση;»

Του έδωσα μία πίσω στο κεφάλι και έσκυψε απ' το χτύπημα. «Καλά, ντε. Μη βαράς».

Ύστερα κόλλησα τα χείλη μου στον λαιμό του και φύσηξα δυνατά. Εκείνος τσίριξε σαν μικρό παιδί και εγώ γελούσα σε όλη τη διαδρομή.

κεφάλαιο τρία

Στην εστία της αδελφότητας του Τζερεμάια οι πόρτες ήταν ορθάνοιχτες και κόσμος στεκόταν απέξω στον κήπο. Πολύχρωμα χριστουγεννιάτικα λαμπάκια ήταν κρεμασμένα όπου να 'ναι – πάνω στο γραμματοκιβώτιο, στα κάγκελα της βεράντας, ακόμη και στο μονοπάτι στον κήπο. Διάφοροι είχαν ξαπλώσει μέσα σε τρεις φουσκωτές παιδικές πισίνες σαν να ήταν μέσα σε μπανιέρα. Κάτι τύποι έτρεχαν με νεροπίστολα και κατάβρεχαν ο ένας το στόμα του άλλου με μπύρα. Μερικές κοπέλες φορούσαν μπικίνι.

Κατέβηκα από την πλάτη του Τζερεμάια, έβγαλα τα παπούτσια μου και πάτησα στο γρασίδι.

«Τα πρωτάκια έκαναν καλή δουλειά» είπε ο Τζερεμάια κοιτάζοντας με ικανοποίηση τις πισίνες. «Έφερρες το μαγιό σου;»

Του έγνεψα πως όχι.

«Θες να ρωτήσω καμιά φίλη μου αν έχει φέρει δεύτερο;»

«Όχι, ευχαριστώ» απάντησα αμέσως.

Τα αγόρια της αδελφότητας του Τζερεμάια τα ήξερα

γιατί τους έβλεπα στην εστία του, τα κορίτσια όμως δεν τα ήξερα καλά. Οι περισσότερες ήταν από τη Ζήτα Φι, την αντίστοιχη γυναικεία αδελφότητα. Αυτό σήμαινε πως οργάνωναν από κοινού συναντήσεις γνωριμίας και πάρτι. Ο Τζερεμμία ήθελε να μπω κι εγώ στη Ζήτα Φι, αλλά είχα αρνηθεί. Του είχα πει πως δεν ήθελα επειδή δεν μπορούσα να πληρώνω επιπλέον για να μένω στην εστία της αδελφότητας, η αλήθεια όμως ήταν πως ήθελα να κάνω παρέα με διάφορες κοπέλες και όχι μόνο μ' εκείνες που θα γνώριζα στην αδελφότητα. Δεν ήθελα να περιοριστώ, όπως έλεγε πάντα και η μαμά μου. Σύμφωνα με την Τέιλορ, στη Ζήτα Φι μαζευόταν όλη η πλέμπα και όλα τα τσουλάκια, σε αντίθεση με τη δική της αδελφότητα που υποτίθεται πως ήταν πιο κυριλέ και πιο εκλεκτική. Και επίσης με μεγαλύτερο κοινωνικό έργο, πρόσθετε πάντα στο τέλος.

Διάφορα κορίτσια εμφανίζονταν συνέχεια και αγκάλιαζαν τον Τζερεμμία. Με χαιρετούσαν και τις χαιρετούσα κι εγώ με τη σειρά μου, και ύστερα ανέβηκα επάνω για να αφήσω την τσάντα μου στο δωμάτιο του Τζερεμμία. Καθώς κατέβαινα, την είδα.

Ήταν η Λέισι Μπαρόν, φορούσε ένα κολλητό τζιν, μεταξωτό φανελάκι και κόκκινες ψηλοτάκουνες γόβες που την έκαναν το πολύ ένα εξήντα πέντε, και μιλούσε στον Τζερεμμία. Η Λέισι ήταν υπεύθυνη για τις δημόσιες σχέσεις της Ζήτα Φι και ήταν στο τρίτο έτος, ένα χρόνο πιο μεγάλη από τον Τζερεμμία και δύο χρόνια πιο μεγάλη από μένα. Τα μαλλιά της ήταν καστανά σκούρα, κομμένα κοντό καρτέ, και ήταν μικροκαμωμένη. Κατά κοινή ομολογία ήταν πολύ όμορφη. Η Τέιλορ έλεγε πως είχε βάλει στο μάτι τον Τζερεμμία. Είχα πει στην Τέιλορ πως δε μου καιγόταν καρφί, και το εννοούσα. Γιατί να με νοιάζει;

Εννοείται πως τα κορίτσια γούσταραν τον Τζερεμμία.

Ήταν ο τύπος που είχε πέραση στα κορίτσια. Ωστόσο, ακόμη και μια κοπέλα τόσο όμορφη όσο η Λέισι δε μας απειλούσε. Η σχέση μας έκανε χρόνια ολόκληρα να χτιστεί. Τον ήξερα πιο καλά απ' τον καθένα και το ίδιο με ήξερε κι αυτός, ήξερα πως δε θα γυρνούσε ποτέ να κοιτάξει άλλο κορίτσι.

Τότε με είδε ο Τζερεμιάι και μου έκανε νόημα να τον πλησιάσω. Πήγα προς το μέρος τους και τη χαιρέτησα: «Τι γίνεται, Λέισι;».

«Μια χαρά» απάντησε.

«Η Λέισι θα πάει να σπουδάσει έξω, στο Παρίσι, του χρόνου» είπε ο Τζερεμιάι και με τράβηξε προς το μέρος του. «Κι εμείς θέλουμε να κάνουμε ένα γύρο στην Ευρώπη με σακίδια το επόμενο καλοκαίρι» είπε κοιτάζοντας τη Λέισι.

Ήπια μια γουλιά από την μπύρα της και είπα: «Πολύ ωραία. Σε ποιες χώρες θα πάτε;».

«Θα πάμε σίγουρα στη Γαλλία» απάντησε ο Τζερεμιάι. «Η Μπέλι μιλάει πολύ καλά γαλλικά».

«Δεν είναι ακριβώς έτσι» της είπα και ψιλοντράπηκα. «Απλώς έκανα λίγα γαλλικά στο λύκειο».

«Κι εγώ χάλια τα μιλάω» είπε αυτή. «Το μόνο που θέλω είναι να πάω εκεί και να φάω πολλά γλυκά και σοκολάτες».

Η φωνή της ήταν αρκετά βραχνή για κάποια τόσο μικροκαμωμένη. Αναρωτήθηκα αν κάπνιζε. Μου χαμογέλασε και σκέφτηκα πως η Τέιλορ δεν είχε δίκιο γι' αυτήν, μια χαρά κοπέλα ήταν.

Όταν έφυγε λίγο αργότερα για να πάει να πάρει ποτό, είπα: «Συμπαθητική είναι».

«Εντάξει είναι» είπε αδιάφορα ο Τζερεμιάι. «Θες να σου φέρω ένα ποτό;»

«Γιατί όχι;»

Μ' έπιασε από τους ώμους και μ' έβαλε να κάτσω στον καναπέ. «Κάτσε εδώ. Μην το κουνήσεις. Επιστρέφω αμέσως».

Τον παρακολούθησα να κινείται μέσα στο πλήθος και ένιωθα περήφανη που ήταν δικός μου. Ήταν το δικό μου αγόρι, ο δικός μου Τζερεμιάια. Το πρώτο αγόρι που αποκοιμήθηκα δίπλα του. Το πρώτο αγόρι που είχα εκμυστηρευτεί για τη φορά εκείνη, όταν ήμουν οχτώ χρονών, που είχα μπει κατά λάθος στο δωμάτιο των γονιών μου την ώρα που έκαναν έρωτα. Το πρώτο αγόρι που πήγε να μου πάρει πανσίπνο από το φαρμακείο γιατί είχα περίοδο και πονούσα φριχτά, το πρώτο αγόρι που μου έβαψε τα νύχια των ποδιών, που μου κρατούσε πίσω τα μαλλιά όταν έκανα εμετό στο μπάνιο, εκείνη τη φορά που είχα μεθύσει πολύ μπροστά σε όλους τους φίλους του, το πρώτο αγόρι που μου άφησε ερωτικό σημείωμα έξω από την πόρτα του δωματίου μου.

*Είσαι η σοκολάτα στη ζωή μου,
Για πάντα δικός σου, με αγάπη T.*

Ήταν το πρώτο αγόρι που φίλησα. Ο καλύτερός μου φίλος. Όλο και περισσότερο συνειδητοποιούσα πως αυτός ήταν το πεπρωμένο μου. Αυτός ήταν ο ένας και μοναδικός. Ο δικός μου ένας και μοναδικός.